

STEPHEN
KING

Η ΛΑΜΨΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Μετάφραση:
Έφη Τσιρώνη

Έγραψαν για τον Στίβεν Κινγκ

«Η φαντασία του Κινγκ είναι αχανής... Γνωρίζει πώς να κερδίζει τους αναγνώστες του διεισδύοντας στις πιο μύχιες σκέψεις τους... πρόκειται για έναν από τους μεγαλύτερους παραμυθιάδες της εποχής μας.»

–*Guardian*

«Ο Στίβεν Κινγκ είναι από τους λογοτέχνες που διαθέτουν έμφυτο αφηγηματικό ταλέντο... Είναι αναπόφευκτο να εθιστείτε στη γραφή του.»

–*Daily Express*

«Ένας δεξιοτέχνης παραμυθιάς.»

–*Los Angeles Times*

«Ο συγγραφέας της τελειότητας Στίβεν Κινγκ είναι ένας από τους πιο γόνιμους μυθοπλάστες στη σύγχρονη λογοτεχνία.»

–*The Sunday Times*

«Απαράμιλλη φαντασία.»

–*The Observer*

Στον Τζο Χιλ Κινγκ, που θα λάμπει για πάντα

Επιμελητής μου σε αυτό το βιβλίο, όπως και στα προηγούμενα δύο, ήταν ο κύριος Γουίλιαμ Τζ. Τόμσον, άνθρωπος προικισμένος με σπινθηροβόλο πνεύμα και εξαιρετική αντίληψη. Η συνεισφορά του στο παρόν βιβλίο ήταν μεγάλη και τον ευχαριστώ γι' αυτή.

Σ. Κ.

Ορισμένα από τα ομορφότερα ξενοδοχεία στον κόσμο βρίσκονται στο Κολοράντο. Ωστόσο, το ξενοδοχείο που ζωντανεύει σε τούτες τις σελίδες δεν βασίζεται σε κανένα από αυτά. Το ξενοδοχείο Η Θέα και όσοι σχετίζονται με αυτό υπάρχουν αποκλειστικά και μόνο στη φαντασία του συγγραφέα.

Σ' αυτή την αίθουσα επίσης, ακουμπιστά στο δυτικό τοίχο, ορθωνότανε ένα πελώριο εβένινο εκκρεμές. Το βαρίδι του κουνιότανε δώθε κείθε μ' ένα μουντό, βαρύ, μονότονο τικ τακ. Κι όταν ο λεπτοδείκτης έκανε τον γύρο της πλάκας και χτυπούσε η ώρα, από τα μετάλλινα πνεμόνια του ρολογιού έβγαινε ένας ήχος τόσο καθαρός, δυνατός, βαθύς και εξαιρετικά μουσικός, αλλά τόσο παράξενος κι εντατικός, που σε κάθε ώρα, οι μουσικοί της ορχήστρας σταματούσαν άθελα για μια στιγμή την εκτέλεση του κομματιού που έπαιζαν, για ν' ακούσουν τον ήχο. Έτσι, κι οι χορευτές αναγκάζονταν να σταματήσουν τους στροβιλισμούς, και μια ακεφιά πλάκωνε ολόκληρη την εύθυμη συντροφιά. Κι όσο χτυπούσε ακόμα το ρολόι, έβλεπες τους ξένοιαστους να χλοιάζουν, και τους πιο ηλικιωμένους και ατάραχους να χαϊδεύουν με το χέρι τους το μέτωπο, σα να 'τανε παραδομένοι σε μιαν αόριστη ονειροπόληση ή συλλογή. Όταν όμως έσβηνε ολότελα η ηχώ, ένα ξαλαφρωμένο γέλιο έβγαινε απ' όλα τα στόματα μεμιάς, οι μουσικοί κοιτάζονταν αναμεταξύ τους και χαμογελούσανε [...] κι ορκίζονταν ψιθυριστά ο ένας στον άλλον πως ο κατοπινός χτύπος του ρολογιού δε θα τους έκανε την ίδια συγκλονιστική εντύπωση. Κι έπειτα, όταν περνούσαν εξήντα λεπτά [...], ακούγονταν άλλα χτυπήματα του ρολογιού, και πλάκωνε η ίδια ακεφιά, η ίδια ταραχή και συλλογή όπως πρωτότερα.

Παρ' όλα αυτά, ωστόσο, ήταν ένα τρικούβερτο και θαυμάσιο γλέντι.

Ε. Α. Πόε, «Η Μάσκα του Κόκκινου Θανάτου»¹

Ο ύπνος της λογικής γεννάει τέρατα.

Γκόγια

Θα λάμψει όταν λάμψει.

Λαϊκό γνωμικό

¹ Σ.τ.Μ.: Πόε, *Τόμος Β': Ιστορίες*. Επιμ. Στέφανος Μπεκατώρος, μετάφρ. Ν. Σκουλάς (Κοσμάς Πολίτης), Εκδόσεις Πλέθρον, Αθήνα 1991.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΣΤΙΒΕΝ ΚΙΝΓΚ

Πιστεύω ότι στη σταδιοδρομία όλων των συγγραφέων –συνήθως στην αρχή της– εμφανίζεται κάποια στιγμή ένα «κομβικό μυθιστόρημα», στη διάρκεια της συγγραφής του οποίου παρουσιάζεται στον γράφοντα η ευκαιρία μιας επιλογής: είτε να κάνει ό,τι έχει ξανακάνει ως τότε είτε να προσπαθήσει να πάει ένα βήμα παραπέρα. Τη μεγάλη σημασία αυτής της επιλογής μπορεί κανείς να τη συνειδητοποιήσει μόνο εκ των υστέρων, καθώς επίσης και το γεγονός ότι σε ορισμένες περιπτώσεις η ευκαιρία εμφανίζεται μόνο μία φορά. Για μένα, το κομβικό μυθιστόρημα ήταν η *Λάμψη* και η επιλογή μου ήταν να επιχειρήσω να πάω ένα βήμα παραπέρα. Θυμάμαι ακόμη και τη συγκεκριμένη στιγμή που βρέθηκα αντιμέτωπος με το δίλημμα: ήταν όταν ο Τζακ, ο γεμάτος ανεπάρκειες και ελλείψεις κεντρικός ήρωας της *Λάμψης*, αναλογίζεται τον πατέρα του, έναν μέθυσο και βάνουσο αγροίκο, που κακοποιούσε τον γιο του πνευματικά, σωματικά και συναισθηματικά... κοντολογίς, με όλους τους πιθανούς τρόπους.

Ένα κομμάτι μου ήθελε να περιγράψει τη βανουσιότητα του πατέρα και να σταματήσει εκεί. Σίγουρα, σκεφτόμουν, οι αναγνώστες του βιβλίου θα κάνουν τον συσχετισμό ανάμεσα στη σχέση του Τζακ με τον πατέρα του και σε εκείνη του Τζακ με τον δικό του γιο, τον Ντάνι, στον οποίο, φυσικά, επικεντρώνεται το μεταφυσικό ενδιαφέρον της *Λάμψης*.

Ένα άλλο κομμάτι μου ήθελε να πάει βαθύτερα –να αναγνωρίσει την αγάπη του Τζακ για τον πατέρα του, παρά την απρόβλεπτη και συχνά βάνουση ιδιοσυγκρασία του δευτέρου (ίσως ακόμα και *εξαιτίας* αυτής). Αυτό ήταν το κομμάτι που τελικά άκουσα, και η απόφασή μου είχε καθοριστική επίδραση στο μυθιστόρημα συνολικά. Αντί να διαγράψει μια απλή πορεία, αλλάζοντας από έναν σχετικά καλό άνθρωπο σε έναν δισδιάστατο κακό ο οποίος ωθείται από υπερφυσικές δυνάμεις να σκοτώσει τη γυναίκα και τον γιο του, ο Τζακ Τόρανς έγινε ένας πολύ πιο ρεαλιστικός (και γι' αυτό πολύ πιο τρομακτικός) χαρακτήρας. Μια ιστορία με έναν δολοφόνο που εγκληματεί κινούμενος από υπερφυσικές δυνά-

μεις μου φαινόταν σχεδόν καθησυχαστική, αμέσως μόλις προχωρούσε κανείς λίγο παραπέρα από το επίπεδο των επιφανειακών απολαύσεων που μπορεί να προσφέρει κάθε μέτριο θρίλερ. Ένας δολοφόνος, όμως, ο οποίος, εκτός από τις υπερφυσικές δυνάμεις, ωθείται στο έγκλημα εξαιτίας της κακοποίησης που είχε υποστεί ως παιδί... α, αυτό φαινόταν πραγματικά φρικιαστικό. Επιπλέον, μια τέτοια προσέγγιση μου έδινε την ευκαιρία να θολώσω τη διαχωριστική γραμμή ανάμεσα στην υπερφυσική και στην ψυχωτική κατάσταση, να εκτοξεύσω τον μύθο στην επικράτεια του ελπίζω-αυτό-να-είναι-απλώς-ένα-όνειρο, όπου το απλώς τρομακτικό μετατρέπεται σε αληθινά φρικαλέο. Η μία και μοναδική συζήτηση που είχα με τον εκλιπόντα Στάνλεϊ Κιούμπρικ πριν από την έναρξη των γυρισμάτων της δικής του εκδοχής της *Λάμψης*, με άφησε με την αίσθηση ότι αυτήν ακριβώς την πτυχή της ιστορίας μου έβρισκε κι εκείνος ενδιαφέρουσα: Τι, συγκεκριμένα, είναι αυτό που ωθεί τον Τζακ Τόρρανς στον φόνο, μέσα στα απομονωμένα από τη βαρυχειμωνιά δωμάτια και στους διαδρόμους του ξενοδοχείου Η Θέα; Είναι οι απέθαντοι άνθρωποι ή οι απέθαντες αναμνήσεις; Ο κύριος Κιούμπρικ κι εγώ καταλήξαμε σε διαφορετικά συμπεράσματα (προσωπικά, *ανέκαθεν* θεωρούσα ότι στη Θέα υπήρχαν σατανικά φαντάσματα που έσπρωχναν τον Τζακ στο χείλος του γκρεμού), ίσως όμως αυτά τα διαφορετικά συμπεράσματα να είναι στην πραγματικότητα ίδια. Μήπως οι αναμνήσεις δεν είναι τα πραγματικά φαντάσματα της ζωής μας; Φαντάσματα, τα οποία μερικές φορές μας ωθούν σε λόγια και πράξεις για τα οποία αργότερα μετανιώνουμε;

Η απόφασή μου να προσπαθήσω να δώσω αληθινή υπόσταση στον πατέρα του Τζακ, να τον αποδώσω ως έναν άνθρωπο που είχε όχι μόνο μισηθεί αλλά και αγαπηθεί από τον προβληματικό γιο του, έπαιξε καταλυτικό ρόλο στη διαμόρφωση των απόψεών μου για το είδος λογοτεχνίας που τόσο αβασάνιστα απαξιώνεται ως «μυθιστόρημα τρόμου». Πιστεύω ότι αυτού του είδους οι ιστορίες υπάρχουν επειδή μερικές φορές έχουμε την ανάγκη να υποκαταστήσουμε με εξωπραγματικά τέρατα και μπαμπούλες όσα φοβόμαστε στην πραγματική μας ζωή: τον γονιό που δέρνει αντί να φιλάει, το τροχαίο που μας στερεί ένα αγαπημένο μας πρόσωπο, τον καρκίνο που μια μέρα ανακαλύπτουμε ότι ζει στο σώμα μας. Ίσως είναι ευκολότερο να αντιμετωπίσουμε τέτοια φριχτά συμβά-

ντα αν τα αποδώσουμε σε ενέργειες των δυνάμεων του σκότους. Έχω, ωστόσο, την εντύπωση ότι αυτά τα συμβάντα κάθε άλλο παρά σκοτεινά είναι: απεναντίας, πιστεύω ότι έχουν τη δική τους φριχτή λαμπρότητα, και ότι κανένα τους δεν λάμπει τόσο πολύ όσο οι βαναυσότητες που διαπράττουμε εις βάρος των ίδιων μας των οικογενειών. Θα τυφλώνομασταν αν κοιτάζαμε κατάματα τέτοια λαμπρότητα, και γι' αυτό αναγκάζομαστε να εφευρίσκουμε φίλτρα. Οι ιστορίες με φαντάσματα, οι ιστορίες τρόμου, οι φανταστικές ιστορίες είναι τέτοια φίλτρα. Όσοι επιμένουν ότι δεν υπάρχουν φαντάσματα, απλώς αγνοούν τους ψιθύρους της ίδιας τους της καρδιάς, και πόσο σκληρό μου φαίνεται αυτό! Σίγουρα, ακόμα και το πιο σατανικό φάντασμα είναι ένα πλάσμα μοναχικό, αποκλεισμένο έξω, στο σκοτάδι, μια οντότητα που θέλει απεγνωσμένα ν' ακουστεί.

Δεν είχα σκεφτεί τίποτα από όλα αυτά, τουλάχιστον όχι με την έννοια της –έστω και σε μικρό βαθμό– συγκροτημένης σκέψης, όταν έγραφα τη *Λάμψη*, κλεισμένος στο γραφειάκι μου με θέα το Φλατάιρον: είχα ένα βιβλίο να γράψω και τον φιλόδοξο στόχο των 3.000 λέξεων την ημέρα (τώρα, στην έκτη δεκαετία της ζωής μου, τυχερός είμαι όποτε καταφέρνω να φτάσω τις 1.800). Το μόνο που ήξερα τότε ήταν ότι είχα μία επιλογή: ή να κάνω τον πατέρα του μικρού Τζάκι έναν μονοδιάστατο κακό (πράγμα που μπορούσα να πετύχω με κλειστά μάτια) ή να προσπαθήσω να πάω ένα βήμα παραπέρα, στοχεύοντας σε κάτι λίγο πιο δύσκολο και περιπλοκο –με μια λέξη, στο αληθινό.

Αν εκείνη την εποχή είχα μικρότερη οικονομική άνεση, ίσως τελικά να κατέληγα στην πρώτη επιλογή. Τα δύο πρώτα βιβλία μου, όμως, το *Κάρι* και το *Σάλεμς Λοτ*, ήταν πετυχημένα, και τα οικονομικά της οικογένειας Κινγκ καλά. Δεν ήθελα, λοιπόν, να συμβιβαστώ με λιγότερα, από τη στιγμή που ήξερα ότι μπορούσα να διευρύνω σημαντικά τον συναισθηματικό αντίκτυπο του βιβλίου κάνοντας τον Τζακ Τόρανς αληθινό άνθρωπο, αντί απλώς τον μπαμπούλα της Θέας.

Το αποτέλεσμα δεν ήταν άψογο, και ένα μέρος του κειμένου στη *Λάμψη* αποπνέει μια αυταρέσκεια, που επέστρεψε αργότερα για να με στοιχειώσει, εξακολουθώ όμως να αγαπώ απίστευτα το βιβλίο και να αναγνωρίζω πόσο σημαντική ήταν η επιλογή που μου επέβαλε: η επιλογή ανάμεσα στην ασφαλή μη-πραγματικότητα του φτηνού τρόμου και στις πολύ πιο επικίνδυνες αλήθειες που ενεδρεύουν ανάμεσα στις γραμμές των

πλέον επιτυχημένων έργων φαντασίας. Τα τέρατα είναι αληθινά, και τα φαντάσματα επίσης. Ζουν μέσα μας και, μερικές φορές, νικάνε.

Το ότι άλλες φορές –συχνά!– νικάει ο καλός μας εαυτός, κόντρα σε όλες τις δυσκολίες, είναι μία ακόμα από τις αλήθειες της *Λάμψης*. Και δόξα τω Θεώ γι' αυτό.

Πόλη της Νέας Υόρκης
8 Φεβρουαρίου 2001

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΓΙΑ ΔΟΥΛΕΙΑ

Ο Τζακ Τόρανς σκέφτηκε: *Καβαλημένη ζουμπά!*
Ο Ούλμαν δεν ξεπερνούσε το 1,70, και όταν κινούνταν, το έκανε με τη σφιγμένη, καθωσπρέπει ενεργητικότητα που μάλλον αποτελεί αποκλειστικότητα όλων των ευτραφών κοντών. Η χωρίστρα στα μαλλιά του ήταν ολόισια, και το σκούρο κοστούμι του σοβαρό αλλά καθησυχαστικό. Είμαι από τους ανθρώπους στους οποίους μπορείς να εμπιστευτείς τα προβλήματά σου, έλεγε το κοστούμι στους πελάτες. Στους υπό πρόσληψη υπαλλήλους μιλούσε πιο κοφτά: Το καλό που σου θέλω, να είσαι της προκοπής. Στο πέτο υπήρχε ένα κόκκινο γαρίφαλο, ίσως για να μην μπερδεύει ο κόσμος στον δρόμο τον Στιούαρτ Ούλμαν με τον ντόπιο νεκροθάφτη.

Ακούγοντας τον Ούλμαν να μιλάει, ο Τζακ παραδέχτηκε μέσα του ότι μάλλον ήταν απίθανο να συμπαθήσει οποιονδήποτε καθόταν από εκείνη τη μεριά του γραφείου – υπό τις παρούσες συνθήκες.

Ο Ούλμαν του είχε κάνει μια ερώτηση, κι εκείνος δεν την είχε πιάσει. Κακό αυτό· ο τύπος απέναντί του ήταν απ' αυτούς που καταχωρίζουν τέτοιες παραλείψεις σε μια περιστρεφόμενη καρτελοθήκη στο μυαλό τους, για μελλοντική χρήση.

«Πώς είπατε;»

«Ρώτησα αν η σύζυγός σας έχει κατανοήσει πλήρως τι αναλαμβάνετε εδώ. Και υπάρχει, βέβαια, και ο γιος σας.» Ο Ούλμαν χαμήλωσε για μια στιγμή το βλέμμα στην αίτηση που είχε μπροστά του. «Ο Ντάνιελ. Δεν τη φοβίζεται καθόλου τη σύζυγό σας η προοπτική;»

«Η Γουέντι είναι το κάτι άλλο.»

«Και ο γιος σας; Είναι κι αυτός το κάτι άλλο;»

Ο Τζακ χαμογέλασε μ' ένα μεγάλο, πλατύ, δημοσιοισχετίστικο χαμόγελο. «Ε, υποθέτω ότι έτσι θέλουμε να πιστεύουμε. Για πέντε χρονών, είναι εντυπωσιακά αυτάρκης.»

Το χαμόγελο δεν ανταποδόθηκε απ' τον Ούλμαν. Ξανάβαλε την αίτηση του Τζακ σ' έναν φάκελο. Ο φάκελος μπήκε σ' ένα συρτάρι. Τώρα, η

επιφάνεια του γραφείου ήταν εντελώς άδεια, με εξαίρεση ένα σουμέν, ένα τηλέφωνο, ένα πορτατίφ με βραχίονα και ένα καλάθι εισερχομένων-εξερχομένων. Οι δύο πλευρές του καλαθιού ήταν κι αυτές άδειες.

Ο Ούλμαν σηκώθηκε και πήγε στην αρχειοθήκη στη γωνία. «Ελάτε, αν έχετε την καλοσύνη, απ' αυτή τη μεριά του γραφείου, κύριε Τόρανς. Θα κοιτάξουμε τις κατόψεις του ξενοδοχείου.»

Έφερε από την αρχειοθήκη τέσσερα μεγάλα φύλλα χαρτί και τα ακούμπησε στη γυαλιστερή επιφάνεια του καρυδένιου γραφείου. Ο Τζακ στάθηκε δίπλα του, αποδέκτης της επίθεσης που εξαπέλυσε αιφνίδια στα ρουθούνια του η κολόνια του συνομιλητή του. Το σλόγκαν «Όλοι μου οι άντρες φοράνε κολόνια English Leather ή απολύτως τίποτα» του ήρθε στο μυαλό χωρίς κανέναν απολύτως λόγο, και αναγκάστηκε να δαγκώσει τη γλώσσα του για να μην ξεσπάσει σε τρανταχτά γέλια. Από την άλλη μεριά του τοίχου, ακούγονταν αχνά οι ήχοι από την κουζίνα του ξενοδοχείου, που κατέβαζε ταχύτητα μετά τη φούρια του μεσημεριανού γεύματος.

«Τελευταίος όροφος», είπε ζωηρά ο Ούλμαν. «Η σοφίτα. Απολύτως τίποτα εκεί πάνω, εκτός από παλιατζούρες. Η Θέα άλλαξε αρκετές φορές ιδιοκτησία από τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο και μετά, και φαίνεται πως όλοι ανεξαιρέτως οι διευθυντές καταχώνιαζαν τα άχρηστά τους εκεί πέρα. Τη θέλω σπαρμένη με ποντικοπαγίδες και δηλητήριο. Κάποιες από τις καμαριέρες του τρίτου ισχυρίζονται ότι έχουν ακούσει σουρσίματα να έρχονται από πάνω. Δεν το πιστεύω, δεν το πιστεύω καθόλου, παρ' όλα αυτά, δεν είμαι διατεθειμένος να διακινδυνεύσω ούτε μία πιθανότητα στις εκατό να εμφανιστεί ποντίκι στη Θέα.»

Ο Τζακ υποπτευόταν ότι δεν υπήρχε ξενοδοχείο στον κόσμο που να μην έχει ποντίκια, αλλά προτίμησε να μη μιλήσει.

«Εννοείται, φυσικά, ότι δεν θ' αφήσετε τον γιο σας ν' ανέβει στη σοφίτα, υπό οποιεσδήποτε συνθήκες.»

«Φυσικά», είπε ο Τζακ, μοστράροντας ξανά εκείνο το πλατύ, δημοσιοσχετίστικο χαμόγελο. Το όλο πράγμα ήταν εξευτελιστικό. Τι νόμιζε αυτός ο καθαλημένος; Ότι θ' άφηνε τον γιο του να τριγυρίζει σε μια σοφίτα-ποντικοπαγίδα, γεμάτη ξεχαρβαλωμένα έπιπλα κι ένας θεός ξέρει τι άλλο;

Ο Ούλμαν σήκωσε την κάτοψη της σοφίτας και την έβαλε κάτω κάτω στη στοίβα.

«Το ξενοδοχείο διαθέτει εκατόν δέκα δωμάτια», είπε με δασκαλί-στικη φωνή. «Τριάντα είναι σουίτες και βρίσκονται εδώ, στον τρίτο όροφο. Δέκα στη δυτική πτέρυγα (συμπεριλαμβανομένης της Προεδρικής Σουίτας), δέκα στην κεντρική, και άλλες δέκα στην ανατολική. Και οι τριάντα με μεγαλειώδη θέα.»

Μπορείς τουλάχιστον να μη με ζαλίζεις με το διαφημιστικό μπλα μπλα σου;

Δεν μίλησε όμως. Χρειαζόταν τη δουλειά.

Ο Ούλμαν έβαλε τον τρίτο όροφο από κάτω, και μαζί περιεργάστη-καν τον δεύτερο.

«Σαράντα δωμάτια», είπε ο Ούλμαν, «τα τριάντα δίκλινα και τα δέ-κα μονόκλινα. Και στον πρώτο όροφο, είκοσι απ' το καθένα. Επιπλέον, από τρεις λινοθήκες σε κάθε πάτωμα και δύο αποθήκες, η μία στο ανα-τολικό άκρο του δευτέρου ορόφου και η άλλη στο δυτικό άκρο του πρώ-του. Απορίες;»

Ο Τζακ κούνησε αρνητικά το κεφάλι. Ο Ούλμαν τράβηξε τα χαρτιά, εξαφανίζοντας τον δεύτερο και τον πρώτο όροφο.

«Και τώρα το ισόγειο. Εδώ, στο κέντρο, βρίσκεται η ρεσεψιόν, και ακριβώς από πίσω της τα γραφεία –ο συνολικός χώρος του ισογείου εκ-τείνεται είκοσι πέντε μέτρα στα δεξιά της ρεσεψιόν και άλλα τόσα στ' αριστερά της. Εδώ, στην αριστερή πτέρυγα, έχουμε την Τραπεζαρία “Η Θέα” και τη Σάλα Κολοράντο. Η αίθουσα δεξιώσεων και χορού βρίσκεται στην ανατολική πτέρυγα. Απορίες;»

«Μόνο για το υπόγειο», είπε ο Τζακ. «Για τον χειμερινό επιστάτη, εί-ναι το πιο σημαντικό πάτωμα. Εκεί που, ούτως ειπείν, παίζεται όλο το παιχνίδι.»

«Αυτά θα σας τα δείξει ο Γουότσον. Η κάτοψη του υπογείου είναι αναρτημένη στο λεβητοστάσιο.» Ο Ούλμαν συνοφρυώθηκε εντυπωσια-κά, ίσως για να δείξει ότι, ως διευθυντής, απαξιούσε ν' ασχοληθεί με τό-σο τετριμμένες παραμέτρους της λειτουργίας του ξενοδοχείου όσο ο λέ-βητας και τα υδραυλικά. «Ίσως δεν είναι κακή ιδέα να βάλουμε κι εκεί κάτω μερικές ποντικοπαγίδες. Μισό λεπτό...»

Έγραψε μια σημείωση σ' ένα μπλοκάκι που έβγαλε από την εσωτε-ρική τσέπη του σακακιού του (η κάθε σελίδα έφερε την κεφαλίδα «Από το γραφείο του Στιούαρτ Ούλμαν», τυπωμένη με μαύρα έντονα γράμμα-

τα), έσκισε το φύλλο και το έβαλε στο καλάθι των εξερχομένων. Η μικρή σελίδα κάθισε εκεί ολομόναχη. Το μπλοκάκι εξαφανίστηκε και πάλι στην τσέπη του σακακιού του, σαν φινάλε ταχυδακτυλογραφικού κόλπου. Εδώ ο παπάς, Τζάκι, αγόρι μου, εκεί ο παπάς, πού 'ν' ο παπάς; Ο τύπος ήταν άλφα κατηγορία.

Είχαν επιστρέψει στις αρχικές θέσεις τους, ο διευθυντής πίσω από το γραφείο και ο Τζακ μπροστά, συνεντευξιαστής και συνεντευξιαζόμενος, αιτούμενος και απρόθυμος χορηγός. Ο Ούλμαν δίπλωσε τα αισεγάδιαστα χεράκια του πάνω στο σουμέν και στύλωσε το βλέμμα στον Τζακ, ένας μικροκαμωμένος άντρας με αρχές καράφλας, κοστούμι τραπεζίτη και ουδέτερη γκρίζα γραβάτα. Το λουλουδι στο ένα πέτο δημιουργούσε μια άνιση συμμετρία με τη μικρή καρφίτσα που ήταν στερεωμένη στο άλλο. Η καρφίτσα έγραφε απλώς ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ, με μικρά χρυσά γράμματα.

«Θα είμαι απολύτως ευλικρινής μαζί σας, κύριε Τόρανς. Ο Άλμπερτ Σόκλι είναι ένας ισχυρός άνδρας με μεγάλο ενδιαφέρον για το ξενοδοχείο, το οποίο την τρέχουσα σεζόν έβγαλε κέρδος για πρώτη φορά στην ιστορία του. Ο κύριος Σόκλι είναι, επίσης, μέλος του διοικητικού συμβουλίου, οι ξενοδοχειακές επιχειρήσεις, ωστόσο, δεν είναι ο τομέας του, πράγμα το οποίο δεν έχει κανένα πρόβλημα και ο ίδιος να παραδεχτεί. Παρ' όλα αυτά, στο ζήτημα της επιστασίας έχει εκφράσει τις επιθυμίες του με αρκετή σαφήνεια. Θέλει να σας προσλάβω. Και θα σας προσλάβω. Κάτι που, ωστόσο, δεν θα έκανα αν είχα λόγο επί του θέματος.»

Τα χέρια του Τζακ ήταν σφιχτά δεμένα πάνω στους μηρούς του, και οι ιδρωμένες παλάμες του τρίβονταν μεταξύ τους.

Καβαλημένη ζουμπά, καβαλημένη ζουμπά, καβαλημένη...

«Πιστεύω ότι δεν με συμπαθήσατε ιδιαίτερα, κύριε Τόρανς. Ποσώς με ενδιαφέρει. Το βέβαιο είναι ότι η άποψή σας για μένα δεν έπαιξε τον παραμικρό ρόλο στη διαμόρφωση της πεποίθησής μου ότι είστε ακατάλληλος για τη δουλειά. Στη διάρκεια της σεζόν που ξεκινάει από τις 15 Μαΐου και λήγει στις 30 Σεπτεμβρίου, η Θέα λειτουργεί με εκατόν δέκα υπαλλήλους πλήρους απασχόλησης: έναν για κάθε δωμάτιο του ξενοδοχείου, θα μπορούσατε να πείτε. Πιστεύω ότι οι περισσότεροι απ' αυτούς με αντιπαθούν και υποπτεύομαι ότι κάποιοι με θεωρούν λιγάκι καθαρχα. Μια τέτοια εκτίμηση δεν θα ήταν εσφαλμένη. Πρέπει να είμαι

λιγάκι κάθαμα για να διευθύνω αυτό το ξενοδοχείο με τον τρόπο που του αξίζει.»

Κοίταξε τον Τζακ περιμένοντας ένα σχόλιο, και ο Τζακ του χάρισε ξανά το πλατύ, δημοσιοσχετίστικο χαμόγελό του, μοστράροντάς του προσβλητικά όλα του τα δόντια.

Ο Ούλμαν συνέχισε απτόητος: «Η ανέγερση του ξενοδοχείου Η Θέα ξεκίνησε το 1907 και ολοκληρώθηκε το 1909. Η κοντινότερη πόλη είναι το Σαϊντγουάιντερ στα ανατολικά, σε απόσταση σαράντα μιλίων μέσω δρόμων οι οποίοι κλείνουν γύρω στα τέλη Οκτωβρίου με αρχές Νοεμβρίου, για να ξανανοιξουν τον Απρίλιο. Το έχτισε κάποιος ονόματι Ρόμπερτ Τάουνλι Γουότσον, ο παππούς του τωρινού μας συντηρητή. Όλα τα μεγάλα ονόματα έχουν περάσει από εδώ: Βάντερμπιλτ, Ροκφέλερ, Άστορ, Ντι Ποντ. Τέσσερις Πρόεδροι των ΗΠΑ έχουν καταλύσει στην Προεδρική Σουίτα: Γουίλσον, Χάρντινγκ, Ρούζβελτ, Νίξον.»

«Δεν θα ήμουν και τόσο περήφανος για τον Χάρντινγκ και τον Νίξον», μουρμούρισε ο Τζακ.

Ο Ούλμαν συνοφρυώθηκε, αλλά παρ' όλα αυτά συνέχισε. «Η δουλειά αποδείχτηκε υπερβολικά απαιτητική για τον κύριο Γουότσον, ο οποίος πούλησε το ξενοδοχείο το 1915. Ξαναπουλήθηκε το 1922, το 1929, το 1936. Έμεινε κλειστό ως το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, οπότε αγοράστηκε και ανακαινίστηκε πλήρως από τον Χόρας Ντέργουεντ, εκατομμυριούχο εφευρέτη, πιλότο, παραγωγό κινηματογραφικών ταινιών και επιχειρηματία.»

«Τον έχω ακουστά», είπε ο Τζακ.

«Ναι. Ότι έπιανε γινόταν χρυσός... εκτός από τη Θέα. Ο Ντέργουεντ ξόδεψε πάνω από ένα εκατομμύριο δολάρια, προτού αξιωθεί να δει τον πρώτο μεταπολεμικό πελάτη να περνάει το κατώφλι της -λεφτά που κυριολεκτικά μετέτρεψαν ένα ερείπιο σε κόσμημα. Στον Ντέργουεντ χρωστάμε και το γήπεδο του ρόουκ -αυτό που σας είδα να θαυμάζετε όταν φτάσατε.»

«Ρόουκ;»

«Βρετανός πρόγονος του δικού μας κροκέ, κύριε Τόρανς. Το κροκέ είναι ένα μπασταρδεμένο ρόουκ. Σύμφωνα με τον θρύλο, ο Ντέργουεντ έμαθε το παιχνίδι από τον προσωπικό του γραμματέα και το ερωτεύτηκε τρελά. Το δικό μας γήπεδο ρόουκ είναι ίσως το καλύτερο της Αμερικής.»

«Δεν έχω καμία αμφιβολία», είπε με μεγάλη σοβαρότητα ο Τζακ. Γήπεδο ρούουκ, φυτογλυπτική στο μπροστινό μέρος, με ψηλούς θάμνους κουρεμένους σε σχήμα ζώων... τι άλλο ακόμα; Ένα επιτραπέζιο παιχνίδι με τον Θείο Γουίγκλι τον Κούνελο σε φυσικό μέγεθος πίσω από την αποθήκη στον κήπο; Ο κύριος Στιούαρτ Ούλμαν είχε αρχίσει να τον κουράζει πάρα πολύ, έβλεπε όμως ότι δεν είχε τελειώσει. Ο Ούλμαν θα έλεγε ό,τι είχε να πει, ως και την τελευταία λέξη.

«Όταν η χασούρα έφτασε τα τρία εκατομμύρια, ο Ντέργουεντ πούλησε την επιχείρηση σε έναν όμιλο Καλιφορνέζων επενδυτών. Η δική τους εμπειρία με τη Θέα ήταν εξίσου κακή. Απλώς, ούτε κι αυτοί ήταν άνθρωποι των ξενοδοχείων.

»Το 1970, ο κύριος Σόκλι και οι συνεταίροι του αγόρασαν το ξενοδοχείο και μου ανέθεσαν τη διεύθυνσή του. Και πάλι γράφαμε ζημία για αρκετά χρόνια. Παρ' όλα αυτά, έχω την ευχαρίστηση να πω ότι, παρά τις απώλειες, η εμπιστοσύνη των ιδιοκτητών στο άτομό μου δεν κλονίστηκε στιγμή. Την περσινή χρονιά ισοσκελίσαμε τα έξοδα. Και τη φετινή, τα λογιστικά βιβλία του ξενοδοχείου γράφτηκαν με μαύρο αντί για κόκκινο μελάνι για πρώτη φορά σε σχεδόν επτά δεκαετίες.»

Ο Τζακ υπέθεσε ότι η περηφάνια τούτου εδώ του νευρικού ανθρωπάκου ήταν δικαιολογημένη, κι αμέσως μετά η αρχική αντιπάθειά του τον κατέκλυσε και πάλι.

«Δεν βλέπω κάποια σχέση ανάμεσα στην πράγματι ενδιαφέρουσα ιστορία του ξενοδοχείου, κύριε Ούλμαν, και στη δική σας αίσθηση ότι είμαι ο λάθος άνθρωπος για τη θέση.»

«Ένας λόγος που το ξενοδοχείο έχει χάσει τόσα λεφτά είναι ότι η αξία του υποβιβάζεται κάθε χειμώνα. Αυτή η αναπόφευκτη παθογένεια στενεύει τα περιθώρια κέρδους πολύ περισσότερο απ' όσο μπορείτε ίσως να φανταστείτε, κύριε Τόρανς. Οι χειμώνες εδώ είναι απίστευτα σκληροί. Για να αντιμετωπίσω το πρόβλημα, καθιέρωσα ένα πόστο χειμερινού επιστάτη πλήρους απασχόλησης, για ν' ανάβει τον λέβητα και να θερμαίνει εναλλάξ, σε καθημερινή βάση, διαφορετικά τμήματα του ξενοδοχείου. Για να επισκευάζει τις ζημιές που προκύπτουν, και να αποκαθιστά τις φθορές, ώστε τα στοιχεία της φύσης να μην μπορούν να παγιώσουν την κυριαρχία τους. Για να βρίσκεται σε μόνιμη επιφυλακή για κάθε ενδεχόμενο. Τον πρώτο μας χειμώνα, προ-

σέλαβα ολόκληρη οικογένεια αντί για ένα άτομο. Και είχαμε μια τραγωδία. Μια φριχτή τραγωδία.»

Ο Ούλμαν κοίταξε τον Τζακ μετρώντας τον ψυχρά.

«Έκανα λάθος. Δεν έχω πρόβλημα να το παραδεχτώ. Εκείνος ο άντρας ήταν μέθυσος.»

Ο Τζακ ένωσε τα χείλη του να τεντώνονται από ένα αργό, δηκτικό χαμόγελο, σε πλήρη αντίθεση με το δημοσιοσχετίστικο χαμόγελο που αποκάλυπτε όλα του τα δόντια.

«Ωστε αυτό είναι, λοιπόν; Εκπλήσσομαι που δεν σας το είπε ο Αλ. Το έχω κόψει.»

«Ναι, ο κύριος Σόκλι μου είπε ότι δεν πίνετε πια. Μου μίλησε, επίσης, για την τελευταία σας δουλειά... Ή μήπως θα έπρεπε να πω θέση ευθύνης; Διδάσκατε αγγλικά σ' ένα προπαρασκευαστικό σχολείο του Βερμόντ. Και κάποια στιγμή χάσατε την ψυχραιμία σας. Δεν νομίζω ότι χρειάζεται να γίνω πιο συγκεκριμένος. Τυχαίνει, ωστόσο, να πιστεύω ότι η υπόθεση του Γκρέντι έχει μια κάποια βαρύτητα, και γι' αυτό ανέφερα το ζήτημα του... ιστορικού σας. Στη διάρκεια του χειμώνα του 1970-1971, αφού ανακαινίσαμε το ξενοδοχείο, και προτού ανοίξουμε για την πρώτη μας σεζόν, προσέλαβα έναν δύστυχο ονόματι Ντέλμπερτ Γκρέντι. Ο Ντέλμπερτ εγκαταστάθηκε στο διαμέρισμα που θα μοιραστείτε με τη σύζυγο και τον γιο σας. Είχε κι εκείνος σύζυγο, και δύο κόρες. Είχα τις επιφυλάξεις μου γι' αυτή την πρόσληψη, κυρίως σε σχέση με τον βαρύ χειμώνα και με το γεγονός ότι η οικογένεια θα έμενε αποκομμένη από τον έξω κόσμο για πέντε με έξι μήνες.»

«Μα δεν είναι ακριβώς έτσι, ή κάνω λάθος; Υπάρχει τηλέφωνο εδώ και, κατά πάσα πιθανότητα, και κάποια ασύρματη συσκευή ραδιοεπικοινωνίας. Το Εθνικό Πάρκο Βραχωδών Ορέων βρίσκεται εντός εμβέλειας ελικοπτέρου, και σίγουρα μια έκταση τόσο μεγάλη όσο αυτή δεν μπορεί να μη διαθέτει ένα δυο ελικόπτερα.»

«Αυτό δεν το γνωρίζω», είπε ο Ούλμαν. «Το ξενοδοχείο, ωστόσο, είναι εφοδιασμένο με ασύρματο πομποδέκτη, τη λειτουργία του οποίου θα σας τη δείξει ο κύριος Γουότσον, δίνοντάς σας και μια λίστα με τις συχνότητες που θα χρησιμοποιήσετε αν χρειαστείτε βοήθεια. Οι τηλεφωνικές γραμμές από εδώ μέχρι το Σαϊντγουάιντερ είναι ακόμα εναέριες και κόβονται κάποια στιγμή σχεδόν κάθε χειμώνα, μένοντας μάλιστα

κομμένες από τρεις εβδομάδες έως ενάμιση μήνα. Πάντως, στην αποθήκη του εξοπλισμού υπάρχει κι ένα σνόου μομπίλ.»

«Άρα, στην πραγματικότητα, το μέρος δεν είναι ξεκομμένο.»

Ο κύριος Ούλμαν φάνηκε προβληματισμένος.

«Ας υποθέσουμε, κύριε Τόρανς, ότι η γυναίκα σας ή ο γιος σας πέφτουν από τη σκάλα και σπάνε το κεφάλι τους. Δεν θα σας φαινόταν ξεκομμένο σ' αυτή την περίπτωση;»

Ο Τζακ κατάλαβε τι προσπαθούσε να του πει. Ένα σνόου μομπίλ, τέρμα γκαζωμένο, θα σε κατέβαζε στο Σαϊντγουάιντερ σε μιάμιση ώρα... καλώς εχόντων των πραγμάτων. Ένα ελικόπτερο από την Υπηρεσία Διάσωσης του Πάρκου θα χρειαζόταν τρεις ώρες για να φτάσει ως εδώ... υπό ιδανικές καιρικές συνθήκες. Με χιονοθύελλα δεν θα κατάφερνε καν ν' απογειωθεί, ούτε βέβαια θα μπορούσες να ελπίζεις ότι το σνόου μομπίλ θα έπιανε τη μέγιστη ταχύτητα, ακόμα κι αν τολμούσες να βγάλεις ένα σοβαρά τραυματισμένο άτομο σε θερμοκρασίες που ίσως άγγιζαν τους μείον τριάντα –ή και μείον σαράντα, αν συνυπολογίσει κανείς την αυξημένη αίσθηση ψύχους λόγω του ανέμου.

«Στην περίπτωση του Γκρέντι», είπε ο Ούλμαν, «λειτούργησα με βάση το σκεπτικό που φαίνεται να ακολούθησε και ο κύριος Σόκλι στη δική σας περίπτωση. Η μοναξιά είναι από μόνη της βλαπτική, καλύτερα να έχει μαζί και την οικογένειά του ο άνθρωπος. Σκέφτηκα πως, αν παρουσιαζόταν κάποιο πρόβλημα, κατά πάσα πιθανότητα δεν θα επρόκειτο για κάτι τόσο επείγον όσο ένα κρανιακό κάταγμα ή ένα ατύχημα με κάποιο από τα ηλεκτρικά εργαλεία ή μια κρίση με σπασμούς. Μια σοβαρή γρίπη, μια πνευμονία, ίσως, ή ένα σπασμένο χέρι –ακόμα και μια κρίση σκωληκοειδίτιδας. Οποιοδήποτε από αυτά θα άφηνε επαρκή χρονικά περιθώρια για μεταφορά σε κάποιο νοσοκομείο.

«Υποθέτω πως ότι συνέβη ήταν αφενός αποτέλεσμα υπερβολικής κατανάλωσης φτηνού ουίσκι, του οποίου ο Γκρέντι είχε φροντίσει να εξασφαλίσει, χωρίς να το γνωρίζω, γενναίες προμήθειες, και αφετέρου συνέπεια της ιδιότυπης κατάστασης την οποία οι παλιοί αποκαλούσαν “πυρετό της καλύβας”. Γνωρίζετε τον όρο, κύριε Τόρανς;» Ο Ούλμαν χάρισε στον Τζακ ένα συγκαταβατικό χαμογελάκι, έτοιμος για επεξηγήσεις αμέσως μόλις εκείνος παραδεχόταν την άγνοιά του. Ο Τζακ, ωστόσο, έσπευσε με μεγάλη του χαρά να απαντήσει, στακάτα και καθαρά.

«Είναι αργκό για την κλειστοφοβική αντίδραση που προκαλείται από τον εγκλεισμό με άλλους για μεγάλα χρονικά διαστήματα. Το συναίσθημα της κλειστοφοβίας εξωτερικεύεται ως αντιπάθεια για τους ανθρώπους με τους οποίους έτυχε να βρεθείς έγκλειστος. Σε ακραίες περιπτώσεις, μπορεί να οδηγήσει σε παραισθήσεις και βία –φόνοι έχουν γίνει για ζητήματα τόσο ασήμαντα όσο ένα καμένο γεύμα ή μια διαφωνία για το ποιος έχει σειρά να πλύνει τα πιάτα.»

Ο Ούλμαν φάνηκε κυριολεκτικά αποσβολωμένος, αντίδραση που έκανε πάρα πολύ καλό στον Τζακ. Αποφάσισε να το τραβήξει λιγάκι ακόμα, ωστόσο, μέσα του, υποσχέθηκε στη Γουέντι να διατηρήσει την ψυχραιμία του.

«Υποψιάζομαι ότι κάπου έδω σφάλατε. Τους έκανε κακό;»

«Τους σκότωσε, κύριε Τόρανς, κι έπειτα αυτοκτόνησε. Δολοφόνησε τις κορούλες του μ' ένα σφυρί, τη γυναίκα του με μια καραμπίνα, κι έβαλε τέλος στη ζωή του με τον ίδιο τρόπο. Βρέθηκε με το ένα πόδι σπασμένο. Αναμφίβολα ήταν πολύ μεθυσμένος όταν έπεσε απ' τη σκάλα.»

Ο Ούλμαν σήκωσε τα χέρια ψηλά σαν να ήθελε να απολογηθεί και κοίταξε τον Τζακ με φαρισαϊκό ύφος.

«Ήταν απόφοιτος λυκείου;»

«Για την ακρίβεια, όχι, δεν ήταν», είπε κάπως σφιγμένα ο Ούλμαν. «Πίστευα ότι ένα άτομο με, ας πούμε, πιο περιορισμένη φαντασία, θα ήταν λιγότερο ευάλωτο στις κακουχίες, στη μοναξιά...»

«Αυτό ήταν το σφάλμα σας», είπε ο Τζακ. «Ένας βλάκας είναι πιο επιρρεπής στο να αναπτύξει σύνδρομο εγκλεισμού, όπως είναι και πιο πιθανό να πυροβολήσει κάποιον από τον οποίο χάνει στα χαρτιά ή να διαπράξει ληστεία από μια παρόρμηση της στιγμής. Ένας τέτοιος άνθρωπος βαριέται. Όταν έρθουν τα χιόνια, δεν έχει να κάνει τίποτ' άλλο παρά να βλέπει τηλεόραση ή να ρίχνει πασιέντζες, κλέβοντας τον εαυτό του όταν δεν του βγαίνουν οι άσοι. Τίποτ' άλλο παρά να τα ψέλνει στη γυναίκα του, να ζαλίζει τα παιδιά του και να μπεκροπίνει. Αρχίζει να δυσκολεύεται να κοιμηθεί, επειδή η σιωπή είναι σχεδόν απόλυτη. Πίνει, λοιπόν, μέχρι να τον πάρει ο ύπνος και ξυπνάει χάλια απ' το μεθύσι. Αρχίζει να εκνευρίζεται. Και ίσως το τηλέφωνο κοπεί, ίσως ο άνεμος ρίξει την κεραία της τηλεόρασης, και δεν του μένει τίποτ' άλλο να κάνει παρά να σκέφτεται και να κλέβει στην πασιέντζα και να ε-

κνευρίζεται ολοένα και περισσότερο. Και στο τέλος... μπουμ, μπουμ, μπουμ!»

«Ενώ κάποιος πιο μορφωμένος, όπως εσείς;»

«Η γυναίκα μου κι εγώ λατρεύουμε το διάβασμα. Όπως μάλλον σας έχει πει ο Αλ Σόκλι, γράφω ένα θεατρικό έργο, το οποίο και σκοπεύω να ολοκληρώσω εδώ. Ο Ντάνι έχει τα παζλ του, τα μπλοκ ζωγραφικής του και το κρυσταλλικό ραδιοφωνάκι του. Σκοπεύω να τον διδάξω ανάγνωση και να του μάθω πώς να χρησιμοποιεί τα χιονοπέδιλα. Κι η Γουέντι θα 'θελε να μάθει. Ω, ναι, πιστεύω ότι ο καθένας μας έχει τις ασχολίες του, ώστε να μη φαγωθούμε μεταξύ μας αν τυχόν τα φτύσει η τηλεόραση.» Έκανε μια παύση. «Και ο Αλ έλεγε την αλήθεια όταν σας είπε ότι δεν πίνω πια. Έπινα κάποτε, και κάποια στιγμή το πράγμα σοβάρεψε. Τους τελευταίους δεκατέσσερις μήνες, όμως, δεν έχω αγγίξει ούτε μπίρα. Δεν σκοπεύω να κουβαλήσω οινοπνευματώδη εδώ πάνω, και δεν νομίζω ότι, ακόμη και να 'θελα, θα μπορούσα να βρω αλκοόλ μόλις πιάσουν για τα καλά τα χιόνια.»

«Σ' αυτό το τελευταίο έχετε απόλυτο δίκιο», είπε ο Ούλμαν. «Όσο όμως οι τρεις σας θα βρίσκεστε εδώ πάνω, οι πιθανότητες να υπάρξουν προβλήματα πολλαπλασιάζονται. Το είπα στον κύριο Σόκλι και μου απάντησε ότι αναλαμβάνει προσωπικά την ευθύνη. Τώρα το λέω και σε εσάς, και, προφανώς, είστε εξίσου πρόθυμος να αναλάβετε την ευθύνη για...»

«Είμαι.»

«Εντάξει λοιπόν, θα το δεχτώ, αφού δεν έχω άλλη επιλογή. Παρ' όλα αυτά, θα προτιμούσα χίλιες φορές έναν φοιτητή, χωρίς δεσμεύσεις και οικογενειακές υποχρεώσεις, που κάνει διάλειμμα απ' τις σπουδές του. Τέλος πάντων, ίσως αποδειχτείτε κατάλληλος. Θα σας παραδώσω τώρα στον κύριο Γουότσον, ο οποίος θα σας ξεναγήσει στο υπόγειο και στις υπαίθριες εγκαταστάσεις. Εκτός κι αν έχετε κάποια άλλη ερώτηση.»

«Όχι. Απολύτως καμία.»

Ο Ούλμαν σηκώθηκε. «Ελπίζω να μη μου κρατάτε κακία, κύριε Τόρρανς. Δεν υπάρχει τίποτα προσωπικό στα όσα σας είπα. Το μόνο που θέλω είναι το καλύτερο για τη Θεά. Είναι σπουδαίο ξενοδοχείο. Και έτσι θέλω να μείνει.»

«Όχι. Καμία κακία.» Ο Τζακ μοστράρισε ξανά το δημοσιοσχετίστικο χαμόγελό του, χάρηκε όμως που ο Ούλμαν δεν του πρότεινε χειραψία. Κρατούσε κακία. Και όχι μόνο μία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

ΜΠΟΛΝΤΕΡ

Κοίταξε έξω από το παράθυρο της κουζίνας και τον είδε να κάθεται άπρακτος στην άκρη του πεζοδρομίου, χωρίς να παίζει με τα φορητά του ή με το καρότσι του, ούτε καν με το ξύλινο ανεμοπλόνο του, που τόσο τον είχε διασκεδάσει ολόκληρη την περασμένη εβδομάδα, από τότε που του το είχε φέρει ο Τζακ. Καθόταν απλώς εκεί και παρακολουθούσε τον δρόμο, περιμένοντας να φανεί το ξεθωριασμένο Volkswagen τους, με τους αγκώνες φυτεμένους στους μηρούς του, ένα πεντάχρονο παιδί που περίμενε τον πατέρα του.

Ξαφνικά, η Γουέντι ένωσε άσχημα, σχεδόν τόσο άσχημα, που να θέλει να κλάψει.

Κρέμασε το ποτηρόπανο στη ράγα δίπλα στον νεροχύτη και βγήκε για να κατέβει κάτω, κουμπώνοντας τα δύο πάνω κουμπιά της ρόμπας της. Ο Τζακ και η περηφάνια του! *Α, όχι, Αλ, δεν χρειάζομαι προκαταβολή. Για την ώρα είμαι εντάξει.* Οι τοίχοι στον διάδρομο έξω από την πόρτα ήταν γεμάτοι τρύπες και μουντζούρες από μολύβια, κηρομπογιές, χρώματα σε σπρέι. Τα σκαλοπάτια ήταν απότομα και τα σανίδια τους σκασμένα. Ολόκληρο το κτίριο απέπνεε μια πολυκαιρισμένη ξινίλα, –μα τι μέρος ήταν αυτό για τον Ντάνι, έπειτα από το μικρό αλλά νοικοκυρεμένο σπίτι τους στο Στόβινγκτον; Οι γείτονες που έμεναν από πάνω, στον τρίτο, δεν ήταν παντρεμένοι, και ενώ αυτό δεν ενοχλούσε τη Γουέντι, οι ακατάπαυστοι, άγριοι καβγάδες τους την ενοχλούσαν και με το παραπάνω. Την τρόμαζαν. Τον τύπο τον έλεγαν Τομ, και τα βράδια της Παρασκευής, όταν τα μπαρ έκλειναν και το ζευγάρι επέστρεφε σπίτι, οι τσακωμοί ξανάρχιζαν με ανανεωμένη ορμή –συγκριτικά, εκείνοι της υπόλοιπης εβδομάδας δεν ήταν παρά η

εισαγωγή. *Friday Night Fights*,² όπως τους αποκαλούσε ο Τζακ, το πράγμα όμως δεν ήταν καθόλου αστείο. Η γυναίκα –Ελέιν την έλεγαν– έβαζε κάποια στιγμή τα κλάματα και άρχιζε να λέει ξανά και ξανά: «Μη, Τομ! Μη, σε παρακαλώ. Μη, σε παρακαλώ!» Κι εκείνος της φώναζε. Μια φορά είχαν ξυπνήσει μέχρι και τον Ντάνι, και συνήθως ο Ντάνι κοιμόταν σαν πτώμα. Το επόμενο πρωί, ο Τζακ έπιασε τον Τομ την ώρα που έβγαινε από την πολυκατοικία και του μίλησε κάμποση ώρα, έξω, στο πεζοδρόμιο. Ο Τομ άρχισε τα νταηλίκια, και ο Τζακ του είπε κάτι άλλο, τόσο σιγανά που η Γουέντι δεν μπόρεσε να το ακούσει, και μετά ο Τομ αρκέστηκε να κουνήσει το κεφάλι μουτρωμένος και να φύγει. Από τότε είχε περάσει μία βδομάδα, και για μερικές μέρες τα πράγματα είχαν γίνει καλύτερα. Από το Σαββατοκύριακο και μετά, όμως, άρχισαν να επανέρχονται στη φυσιολογική τους κατάσταση –συχνότητα, στην αφύσικη, ήθελα να πω. Δεν ήταν καλό για το παιδί.

Η αίσθηση της θλίψης την πλημμύρισε ξανά, τώρα όμως βρισκόταν έξω, στο δρομάκι, και φρόντισε να την πνίξει. Μάζεψε τη ρόμπα της και κάθισε στο κράσπεδο, δίπλα του. «Τι χαμπάρια, ντοκ;»³ του είπε.

Ο Ντάνι της χαμογέλασε, αλλά μάλλον ανόρεχτα. «Γεια σου, μαμά.»

Το ξύλινο ανεμοπλάνο βρισκόταν στο έδαφος, ανάμεσα στα πόδια του με τα αθλητικά παπούτσια, και η Γουέντι είδε ότι το ένα φτερό είχε ραγίσει.

«Θέλεις να δω τι μπορώ να κάνω γι' αυτό, αγάπη μου;»

Ο Ντάνι είχε ξαναγυρίσει το κεφάλι από την άλλη και παρακολουθούσε πάλι τον δρόμο. «Όχι. Θα το φτιάξει ο μπαμπάς.»

«Ο μπαμπάς σου, ντοκ, μπορεί ν' αργήσει να γυρίσει. Δεν τον βλέπω να επιστρέφει πριν από το βραδινό φαγητό. Θέλει πολλή ώρα ν' ανέβει και να κατέβει αυτά τα βουνά.»

«Λες να χαλάσει ο σκαρβαίος;»

«Όχι, δεν νομίζω.» Μόλις της είχε βάλει στο μυαλό άλλον έναν λόγο για ν' ανησυχεί. *Ευχαριστώ, Ντάνι. Μόνο αυτό μου έλειπε.*

² Σ.τ.Μ.: Τηλεοπτική εκπομπή με αγώνες μποξ, που παιζόταν κάθε Παρασκευή βράδυ, πολύ δημοφιλής στις ΗΠΑ τις δεκαετίες του 1950 και του 1960.

³ Σ.τ.Μ.: Από το *What's up, doc?*, την πιο γνωστή ατάκα του Μπαγκς Μπάνι.

«Ο μπαμπάς είπε ότι δεν αποκλείεται», είπε ο Ντάνι σαν να δήλωνε το προφανές, σχεδόν βαριεστημένα. «Είπε ότι η αντλία της βενζίνης έχει γίνει σκατά.»

«Μην το λες αυτό, Ντάνι.»

«Το “αντλία βενζίνης”;» ρώτησε με ανυπόκριτη έκπληξη.

Η Γουέντι αναστέναξε. «Όχι. Το “έχει γίνει σκατά”. Μην το λες αυτό.»

«Γιατί;»

«Γιατί είναι αισχρό.»

«Τι σημαίνει αισχρό, μαμά;»

«Να, σαν να σκαλίζεις τη μύτη σου στο τραπέζι του φαγητού ή να κάνεις τσίσα με την πόρτα του μπάνιου ανοιχτή. Ή να λες “έχει γίνει σκατά”. Η λέξη σκατά είναι αισχρή. Οι καλοί άνθρωποι δεν τη λένε.»

«Ο μπαμπάς τη λέει. Όταν κοίταζε τη μηχανή του σκαραβαίου, είπε: “Χριστέ μου, η αντλία της βενζίνης έχει γίνει σκατά.” Δεν είναι καλός άνθρωπος ο μπαμπάς;»

Πώς τα καταφέρνεις να μπλέκεις έτσι, Γουίνιφρεντ; Με καθημερινή εξάσκηση;

«Καλός είναι, αλλά είναι και μεγάλος. Και προσέχει πάρα πολύ να μη μιλάει έτσι μπροστά σε ανθρώπους που δεν θα καταλάβαιναν.»

«Σαν τον θείο Αλ, εννοείς;»

«Ναι, ακριβώς.»

«Μπορώ να το λέω όταν μεγαλώσω;»

«Υποθέτω ότι θα το λες, είτε μ’ αρέσει είτε όχι.»

«Από πότε;»

«Τι λες για τα είκοσι, ντοκ;»

«Πολύς καιρός για να περιμένω.»

«Ε, ναι, μάλλον είναι. Θα προσπαθήσεις όμως;»

«Εντάξει.»

Έστρεψε και πάλι την προσοχή του στον δρόμο, και την επόμενη στιγμή τέντωσε το κορμί του έτοιμος να σηκωθεί, αλλά ο σκαραβαίος που ερχόταν ήταν πολύ πιο καινούριος από τον δικό τους, και πολύ πιο κόκκινος. Ξαναχαλάρωσε. Η Γουέντι αναρωτήθηκε πόσο δύσκολη ήταν για τον Ντάνι αυτή η μετακόμιση στο Κολοράντο. Ο μικρός δεν μιλούσε γι’ αυτό, μα εκείνη ανησυχούσε βλέποντας τον γιο της να περνάει τόσο χρόνο ολομόναχος. Στο Βερμόντ, τρεις από τους συναδέλφους του Τζακ

στο σχολείο είχαν παιδιά περίπου στην ηλικία του Ντάνι –κι είχε και το νηπιαγωγείο–, σε τούτη τη γειτονιά, όμως, δεν υπήρχε κανένας για να παίξει. Στα περισσότερα διαμερίσματα έμεναν φοιτητές από το Πανεπιστήμιο του Κολοράντο, και από τα λίγα παντρεμένα ζευγάρια στην Αράπαχο Στριτ, μόνο ένα πολύ μικρό ποσοστό είχε παιδιά. Η Γουέντι είχε δει καμιά δεκαριά παιδιά σε ηλικία δημοτικού ή γυμνασίου και μόνο τρία βρέφη. Αυτό ήταν όλο.

«Μαμά, γιατί έχασε τη δουλειά του ο μπαμπάς;»

Η Γουέντι επέστρεψε κεραυνόπληκτη στο παρόν και πάσχιζε να βρει απάντηση. Είχαν συζητήσει με τον Τζακ προσπαθώντας να βρουν τρόπους για να χειριστούν μια τέτοια ερώτηση από τον Ντάνι, τρόπους τόσο διαφορετικούς μεταξύ τους όσο η πλήρης αποφυγή της απάντησης και η αποκάλυψη της απερίφραστης αλήθειας, ο Ντάνι όμως δεν είχε ρωτήσει ποτέ. Ποτέ ως τώρα, δηλαδή, τώρα που η Γουέντι ένιωθε πεσμένη και εντελώς απροετοίμαστη για μια τέτοια ερώτηση. Παρ' όλα αυτά, ο Ντάνι την κοίταζε περιμένοντας, διαβάζοντας ίσως τη σύγχυση στο πρόσωπό της και διαμορφώνοντας τις δικές του υποθέσεις σε σχέση μ' αυτό. Η Γουέντι σκέφτηκε ότι τα κίνητρα και οι πράξεις των ενηλίκων πρέπει να φάνταζαν στα μάτια των παιδιών τόσο τεράστια και απειλητικά όσο και τα επικίνδυνα αγρίμια που παραμονεύουν στις σκιές ενός σκοτεινού δάσους. Τα παιδιά άγονταν και φέρονταν σαν μαριονέτες, έχοντας μόνο μια εξαιρετικά άοριστη ιδέα ως προς το γιατί. Η σκέψη αυτή της έφερε για άλλη μία φορά δάκρυα στα μάτια, κι ενώ πάλευε να τα πνίξει, έγειρε προς τα εμπρός, σήκωσε το πληγωμένο αεροπλανάκι και το γύρισε ανάποδα στα χέρια της.

«Ο μπαμπάς σου είχε την επίβλεψη της ομάδας επιχειρηματολογίας, Ντάνι. Το θυμάσαι αυτό;»

«Πώς δεν το θυμάμαι! Καβγάδες για πλάκα, σωστά;»

«Σωστά.» Γύριζε και ξαναγύριζε στα χέρια της το αεροπλανάκι, κοιτάζοντας την επωνυμία (SPEEDOGLIDE) και τα σταμπωτά μπλε αστέρια στα φτερά, και έπιασε τον εαυτό της να αποκαλύπτει στον γιο της την απερίφραστη αλήθεια.

«Ήταν ένα αγόρι, ο Τζορτζ Χάτφιλντ. Ο μπαμπάς έπρεπε να τον βγάλει απ' την ομάδα, επειδή δεν ήταν τόσο καλός όσο οι άλλοι. Ο Τζορτζ είπε

«... ότι ο μπαμπάς σου τον έβγαλε επειδή δεν τον συμπαθούσε, και όχι επειδή δεν ήταν αρκετά καλός. Μετά ο Τζορτζ έκανε κάτι κακό. Νομίζω πως ξέρεις τι.»

«Αυτός ήταν που τρύπησε τα λάστιχα του σκαραβαίου μας;»

«Ναι, αυτός. Ήταν μετά το σχόλασμα, και ο μπαμπάς τον έπιασε να το κάνει.»

Η Γουέντι δίστασε ξανά, τώρα όμως δεν υπήρχαν περιθώρια για υπεκφυγές· εδώ που είχε φτάσει, ή θα έλεγε όλη την αλήθεια ή θα έλεγε ψέματα.

«Μερικές φορές... ο μπαμπάς σου κάνει πράγματα για τα οποία μετανιώνει μετά. Μερικές φορές δεν σκέφτεται σωστά. Όχι συχνά, αλλά καμιά φορά συμβαίνει.»

«Χτύπησε τον Τζορτζ Χάτφιλντ, όπως κι εμένα εκείνη τη φορά που του είχα σκορπίσει όλα του τα χαρτιά;»

Μερικές φορές...

(Ο Ντάνι με το χέρι του στον γύψο)

...κάνει πράγματα για τα οποία μετανιώνει μετά.

Η Γουέντι ανοιγόκλεισε απότομα και με δύναμη τα μάτια της, ξαποστέλνοντας τα δάκρυά της πίσω, εκεί απ' όπου είχαν έρθει.

«Κάτι τέτοιο, αγάπη μου. Ο μπαμπάς σου χτύπησε τον Τζορτζ όταν τον είδε να τρυπάει τα λάστιχα του αυτοκινήτου μας, και ο Τζορτζ έπεσε και χτύπησε το κεφάλι του. Μετά, αυτοί που κάνουν κουμάντο στο σχολείο είπαν ότι ο Τζορτζ έπρεπε να αλλάξει σχολείο και ότι ο μπαμπάς σου έπρεπε να βρει αλλού να διδάξει.» Σταμάτησε, μην ξέροντας τι άλλο να πει, περιμένοντας έντρομη έναν καταιγισμό από ερωτήσεις.

«Α», αρκέστηκε να πει ο Ντάνι, και έστρεψε ξανά το βλέμμα του στο βάθος του δρόμου. Προφανώς, το θέμα μέσα του είχε κλείσει. Μακάρι να 'κλεινε τόσο εύκολα και για εκείνη...

Η Γουέντι σηκώθηκε. «Θ' ανέβω πάνω να πιω ένα τσάι. Θέλεις γάλα με μπισκότα;»

«Λέω να μείνω εδώ και να περιμένω τον μπαμπά.»

«Δεν νομίζω να γυρίσει πριν από τις πέντε.»

«Μπορεί να 'ρθει γρήγορα.»

Η ΛΑΜΨΗ

Η καινούργια δουλειά του Τζακ Τόρανς στο ξενοδοχείο «Η Θέα» είναι η ιδανική ευκαιρία για μια νέα αρχή. Ως χειμερινός επιστάτης στο ατμοσφαιρικό παλιό ξενοδοχείο, ο Τζακ θα έχει άφθονο χρόνο για να επανασυνδεθεί με την οικογένειά του και να συγκεντρωθεί στο γράψιμο. Όταν όμως έρχεται ο σκληρός χειμώνας, η ειδυλλιακή τοποθεσία αρχίζει να φαίνεται απολύτως απομονωμένη, απολύτως σατανική. Και ο μόνος που αντιλαμβάνεται την παρουσία παράξενων και σκοτεινών δυνάμεων στη «Θέα» είναι ο Ντάνι Τόρανς, ένα πεντάχρονο παιδί με μοναδικό χάρισμα.

«Τρομακτικό! Σερβίρει φρίκη στο λεπτό. Καταιγιστικός ρυθμός.»
—*The New York Times*

